

Niechęć do czytania – co zrobić?

„CZYTANIE NA RATY” według Marty Bogdanowicz

Propozycja ta, za pomocą metody interaktywnego czytania, może spowodować przełamanie obaw i niechęci do czytania oraz kontakt z literaturą. Jest to możliwe dzięki dorosłemu, który swoją obecnością tworzy miłą atmosferę (mniejsze dzieci mogą siedzieć na kolanach mamy), pobudza zainteresowanie treścią książki, motywację dziecka do czytania, prowokuje do aktywnej postawy np. odpowiadania na pytania, komentowania tekstu. Objasniając trudne słowa czy wyrażenia ułatwia zrozumienie treści. Dorosły czytając na zmianę z dzieckiem, przyspiesza tempo czytania, a więc i akcji, co podnosi zaniepokojenie jej przebiegiem. Dostosowując długość tekstu czytanego przez dziecko do jego możliwości, daje się mu okazję do treningu czytania, pozwala się mu uwierzyć, że czytanie na głos może mu się udać i nie jest takie straszne, a z czasem być może dostarczy mu satysfakcji.

Najlepiej ustalić stałą porę czytania („albo gasimy światło i idziesz spać, albo mamy pół godziny na czytanie”) oraz czas czytania (20 –30 minut). Zależnie od wieku dziecka wydłużamy czas czytania, szczególnie czytania samodzielnego.

Bardzo pomocne w pracy z dzieckiem są podane w bibliografii pozycje „Uczeń z dysleksją w szkole” i „Uczeń z dysleksją w domu”

UCZEŃ MŁODSZY:

1 – DZIECKO czyta na głos

(zależnie od możliwości od jednej bądź kilku linijek tekstu do pół strony),

2 – DZIECKO czyta razem z DOROSŁYM na głos „chórem” (dorosły nieco ciszej)

(dwa razy więcej)

3 – DOROSŁY czyta dziecku na głos*

(trzy razy więcej)

4 – DZIECKO czyta samo po cichu

(cztery razy więcej)

powtórka całego cyklu (pkt 1–4)

5 – streszczenie przeczytanego tekstu (ustne) rozmowa z rodzicem , dyskusja nad tekstem

*Uwaga: dobrze, aby dziecko, słuchając tekst czytany przez dorosłego, jednocześnie śledziło go w książce, najlepiej więc mieć drugi egzemplarz lektury. W takiej sytuacji dziecko jest aktywne – czyta tekst po cichu, lecz z większą łatwością. Ilustracje mogą być też okazją do rozmowy i inspiracja do narysowania własnych.

UCZEŃ STARSZY:

1 – DZIECKO czyta na głos

(zależnie od możliwości: około 1/2–1 strony),

2 – DOROSŁY czyta dziecku na głos

(trzy razy więcej)

3 – DZIECKO czyta samo po cichu

(cztery razy więcej)

powtórka całego cyklu (pkt 1–3)

4 – STRESZCZENIE przeczytanego tekstu (ustne – opowiadanie lub pisemne – w formie planu czy wypracowania) lub rozmowa z rodzicem, dyskusja nad tekstem

5 – PODSUMOWANIE przeczytanego rozdziału – streszczenie rozdziału i dyskusja nad wybranymi problemami

Dla urozmaicenia można też uprzednio nagrać odpowiednie fragmenty tekstu na kasetę magnetofonową, zamiast czytać je „na żywo”. Ma to tę zaletę, iż daje okazję do samodzielnej pracy ucznia. W obydwu przypadkach należy czytać w nieco zwolnionym tempie tak, aby dziecko podczas słuchania nadążało ze śledzeniem tekstu w książce.

Książka Mówiona – Audiobooki

„Książki mówione” to taśmy magnetofonowe, płyty CD albo pliki MP3 z nagraniami lektur szkolnych, które służą dzieciom w przyspieszeniu procesu czytania lektur. Można je wypożyczać w bibliotekach dla osób niepełnosprawnych (niewidomych), bibliotekach pedagogicznych, w dużych bibliotekach publicznych.

Jeżeli rodzice dysponują „książką mówioną”, wówczas dziecko kontynuuje czytanie reszty rozdziału z użyciem kasy magnetofonowej:

5 – słuchanie tekstu (z taśmy) z jednoczesnym śledzeniem go w książce (czytaniem)(np. 2 strony)

6 – słuchanie tekstu bez czytania (kilka stron)

powtórka (pkt 5–6)

7 – streszczenie przeczytanego tekstu

(ustne lub pisemne – w formie planu czy wypracowania) lub dyskusja nad tekstem

8 – PODSUMOWANIE przeczytanego i wysłuchanego rozdziału – streszczenie i dyskusja

Bibliografia:

1. Bogdanowicz M.: Recepty na dobre czytanie i pisanie. W: W. Turewicz (red.) Jak pomóc dziecku z dysortografią. Zielona Góra 2000. ODN, s. 37–51.
2. Bogdanowicz M., Adryjanek A.: Uczeń z dysleksją w szkole. Gdańsk 2004: Wyd. Operon.
3. Bogdanowicz M., Adryjanek A., Rożyńska M.: Uczeń z dysleksją w domu. Gdańsk 2007: Wyd. Operon.